

Indenrigsministeren: Hvad der ikke mindst har overrasket mig ved denne Sags Behandling, det er, at der er ikke eet, men mangfoldige af de fremdragne Punkter i Lovforslaget, om hvilke det med stor Styrke er blevet udtalt, at de endog saa gjorde Lovforslaget aldeles umuligt, og at de vare aldeles utilstedelige i samme, men til hvilke der dog findes aldeles tilsvarende Bestemmelser i Lovforslaget om Amtsråadenes og Sognecommunernes Bestyrelse, uden at der ved dette er fremkommet lignende Indvendinger. Det gjælder saaledes f. Ex. med Hensyn til Spørgsmaalet om Statens Myndighed overfor Communerne (Krieger: Det kongevalgte Medlem ved Siden af mig [Ussing]!). Jeg kan meget godt forstaae, at man, naar man som det ærede 4de Medlem for Kjøbenhavn (Lehmann) gennem en Række af Aar har virket med al Over og Kraft for at tilveiebringe en Ordning af de heromhandlede Forhold paa et ganske andet Grundlag end det, hvorpaa nærværende Lovforslag hviler, da modsætter sig en Ordning som den her foreslaaede (Lehmann: Maa jeg bede om Ordet!). Men, naar det ærede 4de Medlem for Kjøbenhavn udtalte, at det, efterat man havde arbejdet forgjæves i 6 eller 7 Aar paa at løse den Opgave, hvorom der her er Spørgsmaal, ikke bethyde det meget, om man skulde arbejde endnu et Aar forgjæves, da maa jeg tilstaae, at jeg ikke ret kan følge ham i dette hans Raisonnement. Det forekommer mig netop, at det, da man nu har arbejdet forgjæves i een Retning i 6 à 7 Aar, og da det ikke har viist sig gjørligt at løse Opgaven paa den Maade, hvorpaa den hidtil søgtes løst, er i sin Orden, at man nu søger at gennemføre dens Løsning paa en anden Maade. Jeg behøver neppe at minde om, at jeg ikke ved min Fortid er bunden til de Forsøg paa en Løsning, der hidtil have været gjorte. Havde jeg tidligere høvt nogen Indflydelse paa denne Sag, vilde jeg have modsat mig den Ordning af samme, der dengang tilstræbtes, paa ethvert Trin, saavidt det stod til mig, thi jeg har aldrig kunnet billige en saadan Ordning. Jeg vilde have modsat mig den, ikke alene af Hensigtsmæssighedshensyn, eller fordi jeg ikke troede, at Sagens Løsning kunde gennemføres paa

den Maade, men jeg vilde have modsat mig den af Overbeviisning, fordi jeg ikke kunde ansee den for at indeholde den rette Maade at løse Opgaven paa. Jeg udtalte før, at Edebefalingen i Kjøbstadernes Communalbestyrelser efter min Mening er ophævet fra 1862. Jeg vedstaaer, hvad jeg dengang udtalte, og jeg troer ikke, at, hvad det ærede 2de Medlem for Kjøbenhavn (Krieger) anførte derimod, svækker denne min Udtalelse. Det er af det ærede Medlem blevet anført, at Fællesmøder af de to Afdelinger af Kjøbstadcommunalbestyrelserne vare kendte allerede før 1862. Ja, dette er ganske vist; men, i hvilke Tilfælde? De vare kun kendte paa de Steder, hvor de to Afdelinger af Kjøbstadbestyrelserne ikke kunde blive enige, hvorimod det ved Loven af 23de Januar 1862 foreskrevet, at der skulde være Fællesmøder overalt, hvor vigtige Beslutninger skulde tages. Jeg kan heller ikke erkjende, at dette Lovforslag i Virkeligheden vil gjøre hele Byrådet eller de valgte Medlemmer af Kjøbstadcommunalbestyrelserne til Magistrat. Det forekommer mig at være saa klart, at det undrer mig, at nogen Misforstaaelse i saa Henseende har kunnet finde Sted, at dette Lovforslag kun vil sætte Borgmesteren eller rettere den valgte Formand som den Udførende; jeg havde jo ønsket, at der stod Borgmesteren som født Formand. Der er i saa Henseende brugt usigtigt de samme Udtryk i nærværende Lovforslag, som der i Lovforslaget om Sognestanderstavernes Sammenfætning og Sognecommunernes Styrelse ere brugte om disses Formænds udøvende Myndighed. — Derfor et Lovforslag i Virkeligheden kun kunde blive undergivet en nøiagtig Prøvelse derved, at det blev bragt i Udvalg, skulde jeg ganske vist ikke med Hensyn til nogetsomhelst Lovforslag, som jeg havde indbragt, modsætte mig, at det gik i Udvalg. Men jeg troer imidlertid, at et Lovforslag meget godt kan undergives en nøiagtig Prøvelse, ja endog saa en stærk Skærtsild, uden at sendes i et Udvalg. Det er jo desværre en ikke ualmindelig Erfaring, at en Sag forsvinder med det Samme ved at gaae til et Udvalg. Og hvad der blev udtalt af de to ærede Medlemmer fra Kjøbenhavn (Krieger og Lehmann), forekommer mig just at give mig